

кази про проведення інвентаризації і створення інвентаризаційних комісій, інвентаризаційні описи, порівнювальні відомості, протоколи інвентаризаційних комісій, реєстри бухгалтерського обліку, в яких відображені результати інвентаризації). При перевірці матеріалів інвентаризації має звертатися увага на повноту охоплення інвентаризацією всіх матеріальних цінностей на складах й інших місцях їх зберігання та у всіх матеріально відповідальних осіб, дотримання строків і умов її проведення, правильність оформлення результатів інвентаризації, виявлення лишків та нестачі матеріальних цінностей; обґрунтованість і законність зарахування пересортиці, списання нестач, правильність віднесення нестач і псування матеріалів за рахунок винних осіб, повноту оприбуткування лишків; своєчасне і правильне відображення результатів інвентаризації в

обліку. Особливу увагу слід приділяти вивченню правильності прийнятих рішень за результатами інвентаризації.

Література

1. Архів автора.
2. Білуха М.Т. Фінансовий контроль: теорія, ревізія, аудит: підручник для студентів вищ. навч. закл. / М.Т. Білуха, М.Г. Дмитренко, Т.В. Микитенко. – 2-ге вид., переробл. і доп. – К.: Українська академія оригінальних ідей, 2006. – 888 с.
3. Білуха М.Т. Теорія фінансово-господарського контролю і аудит / М.Т. Білуха. – К.: Влад і Влада, 1996. – 320 с.
4. Дмитренко Г.В. Концептуально-методологічні основи організації і здійснення фінансового контролю: монографія / Г.В. Дмитренко. – К.: АДФ-Україна, 2009. – 160 с.

УДК 338.48(477)

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ РОЗВИТКУ ТУРИЗМУ

Донченко Л.М.

кандидат географічних наук, доцент
Мелітопольський державний педагогічний університет ім. Богдана Хмельницького

Гостєва Н.П.

аспірант Класичного приватного університету

Annotation

In the article investigational, that the personal touch of transformation processes which take place in Ukraine is activation of activity of enterprises of tourist complex. An all greater value is acquired by the scientifically grounded forming of favourable financial-economical, legal and informative environment with the purpose of stimulation of development of tourism in Ukraine.

Анотація

Досліджено, що характерною рисою трансформаційних процесів, які відбуваються в Україні, є активізація діяльності підприємств рекреаційно-туристичного комплексу. Дедалі більшого значення набуває науково обґрунтоване формування сприятливого фінансово-економічного, правового й інформаційного середовища з метою стимулювання розвитку туризму в Україні.

Ключові слова

Державна туристична політика, рекреаційний-туристичний комплекс, правове регулювання розвитку туризму, нормативно-правові, державно-адміністративні, фінансово-кредитні, податкові, соціально-психологічні важелі.

I. Вступ

В Україні висвітлені далеко не всі питання стосовно сучасних теоретико-методологічних та прикладних засад активізації діяльності підприємств рекреаційно-туристичного комплексу. Існує потреба в поглибленому науковому дослідженні теоретичних аспектів формування методики адміністративного та фінансово-ресурсного забезпечення розвитку туризму, визначенні пріоритетів та окресленні шляхів підвищення ефективності управління комплексним використанням багатого рекреаційно-туристичного потенціалу України.

II. Постановка завдання

Метою статті є визначення основних економічних та адміністративних механізмів підтримки розвитку туризму, вироблення практичних рекомендацій з регулювання розвитку туризму та стимулювання його фінансово-ресурсного забезпечення.

III. Результати

Аналіз наукових джерел з проблематики державного управління окремими сферами суспільного життя в Україні, державного регулювання економіко-господарської діяльності, у тому числі й галузі туризму, свідчить, що українським ученим тут належить вагомий

теоретичний доробок. Цим питанням присвячені наукові праці Ю.В. Алексєєвої, В.Д. Бакуменка, В.Г. Бодрова, В.М. Вакуленка, І.В. Валентюк, Л.І. Давиденко, В.М. Князєва, Ю.О. Куца, О.Ю. Лебединської, В.І. Лугового, О.Ю. Оболенського, М.І. Пірен, Є.В. Ромата, Г.П. Ситника, С.В. Сьоміна, А.М. Ткаченка, А.О. Чечель, О.С. Шаптала та ін.

Для України на сучасному етапі ринкових перетворень необхідність формування конструктивної туристичної політики набуває дедалі більшої актуальності. Залежно від рівня, на якому вона визначається і реалізується, доцільно виділяти: державну, регіональну політику і політику окремих підприємств рекреаційно-туристичного комплексу. Моделювання туристичної політики на засадах стратегічного планування, що відображається комплексним документом, який включає аналітичну і прогнозну інформацію, систему заходів і проектів, передбачених для виконання державними органами, іншими зацікавленими структурами – учасниками ринку туристичних послуг. Метою державної туристичної політики є створення конкурентоспроможного рекреаційно-туристичного комплексу, який усебічно задовольнить потреби вітчизняних і зарубіжних споживачів туристичного продукту, сприятиме розвитку економіки країни шляхом збільшення робочих місць, бюджетних і валютних надходжень, збереження культурної і природної спадщини.

Доцільно згрупувати важелі й інструменти ринкового регулювання та активізації розвитку суб'єктів рекреаційно-туристичного господарювання за такими ознаками:

- державно-адміністративні важелі – це важелі управління ринковою моделлю з елементами державного регулювання розвитку та активізації сфери туризму на загальнодержавному та регіональному рівнях (складові – стратегічне планування, підтримка зовнішньоекономічної діяльності, наукові дослідження ринку рекреаційно-туристичних послуг, охорона рекреаційних ресурсів, гарантування захисту та безпеки туристів, контроль за якістю послуг, кадрове забезпечення);
- нормативно-правові важелі розробляються і впроваджуються центральними та місцевими органами влади і передбачають загальну організацію і правову регламентацію туристичної діяльності, створення сприятливого нормативно-правового поля для всіх суб'єктів рекреаційно-туристичного комплексу;
- фінансово-кредитні важелі спрямовані на створення сприятливого кредитного середовища для розвитку підприємницької діяльності у туристичній галузі (складові: запровадження системи мік-

рокредитування, пільгове кредитування суб'єктів рекреаційно-туристичного бізнесу, державне субсидіювання, лізинг, тренінги з фінансово-кредитних питань для працівників галузі туризму);

- податкові важелі передбачають оптимізацію кількості податків для підприємств рекреаційно-туристичного комплексу, надання податкових пільг під конкретні проекти, які спрямовані на вирішення регіональних і соціальних проблем, інвестування у туристичну галузь (до них належать: податкове регулювання, оптимізація кількості і величини податків у рекреаційній діяльності; створення сприятливих умов для залучення інвестицій підприємствами рекреаційно-туристичного комплексу; бюджетне фінансування програм розвитку рекреації і туризму; надання податкових пільг для вирішення проблем соціального туризму);
- соціально-психологічні важелі передбачають проведення активних пропагандистських кампаній як для зовнішнього ринку, так і для внутрішніх споживачів туристичного продукту з метою формування іміджу України як держави, сприятливої для рекреації і туризму, підвищення соціального сприйняття туризму місцевим населенням, збереження традиційних для українців гостинності і доброзичливого ставлення до приїжджих – вітчизняних та іноземних туристів (складові: маркетингова та рекламна діяльність, інформаційно-довідкова діяльність, розробка іміджевої туристичної стратегії).

У зв'язку зі швидкими темпами розвитку міжнародного (зовнішнього), іноземного, внутрішнього, пригодницького, круїзного, екологічного, культурно-пізнавального, рекреаційного та інших видів туризму вважаємо, що статистичні показники, які відображають туристичну галузь, доцільно було б виділити в окрему групу. Необхідність розробки адекватної системи показників статистичного обліку туристичної діяльності як у межах національної економіки, так і за адміністративно-територіальними одиницями – регіональними показниками: по-перше, створить методологічне та методичне підґрунтя для формування сучасної статистики туризму як для країни в цілому, так і для регіонів рекреаційної спеціалізації; по-друге, становитиме необхідну умову переходу до систематичного науково обґрунтованого і регулярного статистичного оцінювання рекреаційно-туристичного продукту, а також ролі і місця туризму та регіонів відповідної спеціалізації в економіці країни; по-третє, принципово змінить обсяги і структуру інформації, яка узагальнюється на рівні регіону (держави) і є необхідною для формування цільових по-

казників регіонального (загальнодержавного) планування й управління.

Регулювання туристичної діяльності в Україні здійснюється різними шляхами, одним із найважливіших державних регуляторів є правове регулювання розвитку туризму.

Важливим кроком у створенні правових засад туристичної діяльності стало прийняття 15.09.1995 р. Верховною Радою України Закону України "Про туризм" (першого на теренах колишнього СРСР), який накреслив стратегічну лінію і конкретні завдання розвитку туристичної сфери, став свідченням посилення уваги з боку законодавчої та виконавчої гілок влади до туристичної галузі, її проблем і перспектив [8, с. 448].

Цей Закон визначає загальні правові, організаційні, виховні та соціально-економічні засади реалізації державної політики України в галузі туризму. Метою Закону є створення правової бази для становлення туризму як високорентабельної галузі економіки та важливого засобу культурного розвитку громадян, забезпечення зайнятості населення, збільшення валютних надходжень, захист законних прав та інтересів туристів і суб'єктів туристичної діяльності, визначення їх обов'язків і відповідальності.

Дія цього Закону поширюється на підприємства, установи, організації, незалежно від форм власності, фізичних осіб, діяльність яких пов'язана з наданням туристичних послуг, а також на громадян, які їх отримують.

Держава проголошує туризм одним із пріоритетних напрямів розвитку національної культури та економіки і створює сприятливі умови для туристичної діяльності. Державна політика в галузі туризму визначається Верховною Радою України.

Основними напрямками державної політики в галузі туризму є такі: залучення громадян до раціонального використання вільного часу, ознайомлення з історико-культурною спадщиною, природним середовищем, організація оздоровлення населення; забезпечення раціонального використання та збереження туристичних ресурсів, створення ефективної системи туристичної діяльності для забезпечення потреб внутрішнього та іноземного туризму; створення та вдосконалення нормативно-правової бази в галузі туризму відповідно до чинного законодавства України, міжнародних норм і правил; захист прав та інтересів держави в галузі туризму; створення сприятливого для розвитку туризму податкового, валютного, митного, прикордонного та інших видів контролю; створення економічних умов, які стимулюють розвиток туризму в Україні; запровадження пільгових умов для організації туристичної та екскурсійної роботи серед дітей, підлітків, молоді, інвалідів та малоза-

безпечених верств населення; заохочення національних та іноземних інвестицій у розвиток туристичної індустрії; встановлення порядку стандартизації, сертифікації та ліцензування в галузі туризму; впровадження системи статистичної звітності суб'єктів туристичної діяльності; визначення порядку управління державною власністю в галузі туризму; забезпечення безпеки туристів, захист їх прав, інтересів та майна; підтримка розвитку туризму в регіонах, визначення статусу окремих туристичних центрів, створення умов для пріоритетного розвитку туристичної індустрії; підготовка, перепідготовка та підвищення кваліфікації туристичних кадрів; розвиток співробітництва із зарубіжними країнами та міжнародними організаціями, розробка та укладання міжнародних дво- і багатосторонніх договорів у галузі туризму та визначення механізму їх реалізації.

Крім цього Закону сприятимуть розвитку туризму в Україні й Укази Президента України: "Про Фонд "Наместо Славутича" від 28.09.1996 р. № 880/96; "Про День туризму" від 21.09.1998 р. № 1047/98, який відзначається в Україні на державному рівні щороку 27 вересня; "Про основні напрями розвитку туризму в Україні до 2010 року" від 10.08.1999 р. № 973/99; "Про заходи щодо забезпечення реалізації державної політики у галузі туризму" від 14.12.2001 р. № 1213/2001, а також Постанова Кабінету Міністрів України "Про заходи подальшого розвитку туризму" від 29.04.1999 р. № 728 [5].

На заходи програми "Фінансова підтримка розвитку туризму в Україні" передбачено видатки в обсязі понад 20 млн грн, що на 0,4 млн грн більше асигнувань на цю мету, передбачених нинішнього року.

Зазначені кошти буде сконцентровано на популяризацію туристичних можливостей України, інформування вітчизняної та світової громадськості про розвиток туристично-рекреаційної сфери держави, формування іміджу України як туристичної держави, на залучення іноземних туристів в Україну.

Забезпечується підтримка розвитку різних видів туризму, зокрема сільського. Завдяки зусиллям Служби було прийнято розпорядження Кабміну "Про затвердження плану заходів щодо державної підтримки розвитку сільського туризму на 2006–2010 рр." від 03.07.2006 р. № 373-р. [5].

Для гарантованої підтримки туристичних потоків в Україну необхідно різко активізувати інформаційну діяльність щодо рекламування туристичного потенціалу в країні та за кордоном. Акцент слід спрямувати на рекламу унікальних природно-кліматичних ресурсів, екскурсійних програм, гостинності населення, недорогих послуг харчування, наявності в достатній кількості екологічно

Держава та регіони

чистих фруктів та інших продуктів. Особлива увага зосереджується на розширенні експортних, культурних, розважальних програм і заходів.

Для забезпечення сталого розвитку туристичної сфери в умовах поглиблення відносин між Україною і ЄС, її вступом до СОТ, необхідне підвищення якості національних пропозицій до рівня міжнародних стандартів і розширення ринків збуту.

Вирішення цих двох головних завдань потребує державного фінансування за двома основними напрямками: залучення туристів на вибраних цільових ринках (рекламно-інформаційна діяльність, зокрема виставкова, створення інформаційних центрів, створення національного туристичного Інтернет-порталу, сайта ДСТК); приведення національних нормативів, стандартів безпеки, якості товарів і послуг у відповідність з міжнародними.

На 2007 р. бюджетний запит з відновлення фінансової підтримки розвитку туризму в Україні був сформований на суму 48,0 млн грн. Заздалегідь погоджено в Міністерстві фінансів лише 60% запиту – 28,8 млн грн. Не були достатньо враховані потреби на фінансування міжнародної співпраці, створення інформаційних центрів, маркетингової діяльності, розвиток інфраструктури туризму. Для порівняння, бюджет урядового органу по туризму в країнах Європи в середньому становить 29,3 млн дол. США.

У межах бюджету виконуватимуть державні цільові програми, зокрема “Державну програму розвитку туризму в Україні на 2002–2010 роки” (12,4 млн грн), “Програму розвитку Криму як цілорічного загальнодержавного та міжнародного курортно-рекреаційного і туристичного центру” (2,5 млн грн), “Державну програму забезпечення позитивного міжнародного іміджу України на 2003–2006 роки” (5 млн грн) [5].

У 2005 р. Уряд затвердив Програму розбудови туристичної інфраструктури за напрямками національної мережі міжнародних транспортних коридорів та основних транспортних магістралей у 2004–2010 рр. На 2005 р. передбачено видатки із загального фонду Державного бюджету за новою бюджетною програмою “Фінансова підтримка створення умов для забезпечення безпеки туристів та розбудови туристичної інфраструктури міжнародних транспортних коридорів та магістралей в Україні” у сумі 9,2 млн грн на фінансування заходів зі створення безпечних умов для мандрівників [5].

Після проголошення незалежності країни подібна структура управління туристичною індустрією в цілому збереглася. Однак усе наочнішими ставали її недоліки, пов’язані насамперед з відсутністю системного підходу до здійснення управлінської діяльності.

Необхідність створення єдиного державного органу регулювання туристичної галузі підтверджувалася і зарубіжним досвідом.

Першим кроком на шляху до виправлення ситуації стало створення у серпні 1993 р. Державного комітету України з туризму, на який покладалися реалізація державної політики у цій сфері та відповідальність за її подальший розвиток у напрямі підвищення конкурентоспроможності вітчизняного туристичного продукту на світовому ринку, забезпечення соціально-економічних інтересів країни та її екологічної безпеки.

Як засвідчує аналіз, сьогодні наявні справедливі нарікання відносно неналежного виконання чи невиконання взагалі завдань, які були поставлені перед Держкомтуризмом, що зрештою дало привід для його нещодавньої ліквідації.

Цілком природно, що і в туризмі незначеність щодо державного управлінського механізму як категорії менеджменту існує не лише у лексичних нюансах, стосовно яких так люблять сперечатися сучасні науковці, а й у його внутрішній структурі. Майже немає ґрунтовних наукових розробок з приводу ефективної реалізації механізму управління туристичною індустрією у створенні правового поля функціонування її суб’єктів, організаційному регулюванні, фінансово-інвестиційній політиці, діяльності у сфері міжнародних контактів.

Ще й досі розвиток туризму в нашій країні регулюється лише декількома спеціальними постановами, програмами та Законом “Про туризм”. Тож не викликає сумніву, що у законотворчій справі зроблено ще далеко не все, адже прийнятими документами визначені лише головні умови розвитку туристичної галузі. У подальшому потребує всебічної розробки механізм виконання стратегічних рішень державних органів влади. Йдеться, перш за все, про видання на їх підставі відповідних підзаконних актів та інструкцій, які б реально сприяли зростанню соціально-економічної ефективності туризму в Україні та поповненню державного і місцевих бюджетів.

Недостатня увага приділяється таким факторам підвищення туристичної привабливості держави, як спрощення прикордонних і митних формальностей, паспортно-візового режиму тощо. У цьому контексті не може бути залишений осторонь факт початку функціонування Міждержавної Ради з туризму країн СНД, поява якої створила всі умови для відновлення єдиного туристичного простору, тісної інтеграції та співробітництва в напрямі уніфікації державних галузевих стандартів і нормативно-правової бази, розробки спільних туристичних маршрутів, проведення узгоджених дій щодо гарантій

захисту туристів та забезпечення виконання угод і домовленостей.

Незважаючи на досягнуту результативність, загалом очевидно, що методи примусового характеру спрямовані скоріше на симптоми хвороби, ніж на її причини. Відтак в Україні назріла потреба в розробці принципово нових підходів до управління туристичною сферою, кардинальної перебудови його організаційної структури.

Значно активнішого застосування в галузі туризму нагально вимагає і регіональна політика, покликана децентралізувати державні управлінські функції шляхом делегування широкого обсягу адміністративних, соціально-економічних та фінансових прав місцевим владним структурам. У більшості країн світу поточне управління туристичною індустрією здійснюється саме там, де виробляється рекреаційний продукт і зосереджені відповідні ресурси.

Окрім підвищення ефективності управління, така політика, особливим чином акцентована на певних регіонах і територіях, може стати неабияким чинником їх перспективного загальноекономічного зростання. Наприклад, створення об'єктів інфраструктури туризму або пільгових умов їх діяльності у віддалених та слаборозвинутих регіонах сприяє відновленню їх демографічного потенціалу, надає поштовх розвитку сільського господарства, збільшує зайнятість населення, наповнює місцеві бюджети.

На сучасному етапі розвитку системи управління туристичною галуззю має охоплювати такі питання, як удосконалення структури управління, реалізація державної політики у цій галузі шляхом координації діяльності центральних і місцевих органів виконавчої влади та суб'єктів підприємництва. Важливе значення має вдосконалення державної статистики з питань туризму з урахуванням міжнародних стандартів та досвіду інших країн.

Туризм як вид економічної діяльності та важливий соціальний інститут має чітку орієнтацію на використання природних ресурсів та культурної спадщини. Тому важливим його напрямом є ефективне і раціональне використання природних ресурсів та об'єктів культурної спадщини з одночасним їх збереженням і відновленням, профілактика та мінімізація негативного впливу туристичної діяльності на навколишнє природне середовище. Крім того, необхідно здійснити заходи щодо визначення рекреаційного потенціалу всіх регіонів країни та особливостей рекреаційних регіонів з метою створення колоритного національного туристичного продукту.

Одним із найважливіших напрямів державної політики у туристичній галузі є підвищення ефективності інформаційно-кому-

нікаційної інфраструктури, створення позитивного образу України як туристичної держави та активізація просування національного туристичного продукту як на внутрішньому, так і на міжнародному ринках туристичних послуг завдяки організаційній і фінансовій підтримці підприємств та організацій туристичної галузі з боку центральних і місцевих органів виконавчої влади.

IV. Висновки

Останніми роками в Україні прийнято ряд державних рішень на зміцнення та розширення законодавчої бази з туризму. Туризм визнано одним із пріоритетних напрямів національної культури й економіки. І це повністю узгоджується зі світовими тенденціями, які свідчать, що туристична сфера буде індустрією XXI ст. Саме на структури Держкомтуризму України покладено організаторські та координаційні функції з виконання державних рішень у цій галузі, опрацювання концепцій її розвитку.

Важливим чинником впливу держави на туристичну індустрію, особливо в період ринкової трансформації економіки, стає фінансова політика. Нагальна необхідність її реформування зумовлена невпинним зростанням зношеності матеріально-технічної бази туризму. За офіційними даними, сьогодні реконструкції підлягає 22 377 місць з 60 тис. наявних у готельному господарстві, і це закономірно, адже близько 70% туристичних об'єктів країни були введені в експлуатацію до 1980 р.

Самостійно вирішити проблему накопичення достатніх інвестиційних ресурсів окремі підприємства не здатні, тому провідна роль у цьому процесі, безперечно, має належати державі. Втім очікуваних кроків з її боку практично не спостерігається: пільгових умов оподаткування та залучення іноземних інвестицій не створено; через дефіцит бюджетних коштів пряме фінансування та державне кредитування галузі майже відсутні. Реальні перспективи залучення інвестицій у фінансування проектів розвитку підприємств української туристичної індустрії відкриває участь у спільних міжнародних програмах, що охоплюють широкий комплекс проблем. Зараз подібні програми здійснюються такими організаціями, як СОТ, ТАСІС, Світовий банк, спеціалізовані структури ООН. Але в Україні необхідної державної підтримки в цьому питанні поки що немає.

Література

1. Закон України "Про туризм" від 20.01.2003 р. // Верховна Рада України. – К. : Парламентське видавництво, 2003. – 20 с.
2. Агафонова Л.Г. Туризм, готельний та ресторанний бізнес: ціноутворення, конкуренція, державне регулювання : навч.

- посіб. для студ. вищ. навч. закл. / Л.Г. Агафонова ; Київський ун-т туризму, економіки і права. – К. : Знання України, 2002. – 352 с.
3. Гудзь П.В. Економічні проблеми розвитку курортно-рекреаційних територій / П.В. Гудзь ; НАН України, Інститут економіко-правових досліджень. – Донецьк : Юго-Восток, ЛТД, 2001. – 269 с.
 4. Правове регулювання туристичної діяльності в Україні: станом на 01.05.2002 р. / [В.К. Федорченко (ред.), Л.В. Малюга (упоряд.)]; Київський ун-т туризму, економіки і права. – К. : Юрінком Інтер, 2002. – 640 с.
 5. Постанова Кабінету Міністрів України “Про затвердження Державної програми розвитку туризму на 2002–2010 роки” від 29.04.2002 р. № 583 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>.
 6. Правове регулювання туристичної діяльності в Україні : збірник нормативно-правових актів / [під заг. ред. проф. В.К. Федорченка]. – К. : Університет туризму, економіки і права : Юрінком, 2002. – 640 с.
 7. Смаль І.В. Туристична індустрія України: сучасний стан і перспективи розвитку / І.В. Смаль // Туристично-краєзнавчі дослідження. – К., 2004. – С. 116.
 8. Туристична діяльність. Нормативна база / О.М. Роїн. – К. : КНТ, 2005. – 448 с.
 9. Цибух В.І. Стан і перспективи розвитку туризму в Україні / В.І. Цибух // Туристично-краєзнавчі дослідження. – К., 1999.

УДК 351.16

ПОНЯТТЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ

Ільченко Ю.Б.

аспірант Класичного приватного університету

Annotation

The author conducts the concept of ecological policy, features of the ecological activity realization, legal relationships of region ecological safety, gives his determination of regional ecological policy, also conducts the state-law regulation of regional ecological policy in the article.

Анотація

Досліджено поняття екологічної політики, особливості здійснення екологічної діяльності, правовідносини екологічної безпеки регіону, надано авторське визначення регіональної екологічної політики, досліджено державно-правове регулювання регіональної екологічної політики.

Ключові слова

Регіональна екологічна політика, екологічна діяльність, держава, суспільні відносини, екологічно-політична діяльність, державно-правове регулювання, суб'єкт державної влади.

I. Вступ

Загострення екологічної ситуації в Україні, зокрема, масштабність негативного господарського впливу на людину і довкілля, змушують державу і суспільство формувати нову державну та регіональну екологічну політику, запроваджувати ефективний механізм її правового забезпечення на національному та регіональному рівнях.

II. Постановка завдання

Мета статті – дослідити поняття екологічної політики держави.

III. Результати

Державну політику можна визначити як організаційні, регулятивно-контрольні суспільні відносини уповноважених державних органів, посадових осіб щодо розробки та реалізації заходів державно-політичного впливу на суспільні відносини.

На сучасному етапі розвитку державної політики все більш характерною її рисою стає те, що серед учасників державної політики з'являються регіони [4].

Розглядаючи регіон як суб'єкт, як учасника державно-політичних відносин, можна прийняти позицію Спілки лідерів місцевих та регіональних влад й розглядати регіон у значенні “регіон адміністративний”, тобто як вища адміністративно-територіальна одиниця держави (АРК, область, місто-регіон), для жителів якої характерна наявність спільних політичних, економічних та соціальних інтересів, з метою репрезентації яких утворюються органи регіонального самоврядування [4].

Екологічна політика розглядається як суспільні відносини щодо збалансування екологічних та пов'язаних з ними інтересів учасників суспільних відносин. З огляду на екологічну ситуацію, що склалася, та важливість суспільних екологічно значущих відносин, роль збалансування та врівноваження